

מירה גל

אבן גבירול 33 הרצליה 46482

טל: 052-8617801

e-mail: mira-gal@012.net.il

הרומן שלי עם מקצוע הריפוי בעיסוק- התבוננות אישית

מאת מירה גל

גדלתי בחיפה, בת בכורה למשפחה נורמטיבית דאז. מסלול ההתנהלות בחיים היה די מוכתב- צבא, לימודים, נישואין, עבודה והקמת משפחה. הייתי ילדה מרצה ולא חשבתי על אפשרויות אחרות. **ילדה מרצה (או אדם מרוצה)** היא ילדה שחשוב לה שיהיו מרוצים ממנה. זה מתחיל ביחסים עם ההורים ומושלך בהמשך ליחסים עם בני אדם בכלל

לאחר השחרור משרות בנח"ל התלבטתי לאן פני מועדות. חברתי מגרעין הנח"ל סיפרה לי בהתלהבות על לימודיה מקצוע מיוחד המשלב טיפול באנשים באמצעות עבודות יד שלומדים אותו רק בירושלים. האפשרות הקסימה אותי! מה גם שביה"ס היה בתהליך להכרה אקדמית... (שארך שנים והסתיים רק לקראת לידת בני הצעיר השלישי מתוך ילדיי.)

הביקוש למקצוע (כבר מתחילתו) היה גבוה ונדרשנו לעבור הרבה שלבים שכללו מבדקים פסיכוטכניים, ראיונות אישיים וקבוצתיים לצורך בחירת המתאימות ביותר מכל המועמדות.. התהליך היה ארוך ומאיים ובעל סיכויים מועטים להצלחה. הימרתי, ניסיתי וצלחתי- היידי!!!

מצאתי משפחה שהעסיקה אותי בניקיון ביתה מה שאפשר לי הכנסה מסוימת. אני, למדתי כבר בביה"ס בהר הצופים בדיוק באותו מבנה בו הוא ממוקם כיום אבל... בבנין דאז, מלבד משרדים, חדרי לימוד וסדנאות לעבודות יד (בקומה ראשונה), הקומה העליונה היתה למעשה פנימיית בנות. בה נוצרו הווי חיים וקשרים מיוחדים בקרב הדיירות. בתקופות מבחנים- "דגרנו" יחד ולחוד על החומר ושיננו בקבוצות למידה את החומר. היו בישולי ארוחות בשעות הכי בלתי סבירות, ובעיקר היו וידויים אישיים של הקשרים שלנו עם ה"בנים" שבחוץ. קראנו למעונות הללו "המנזר" שכן, המקום היה (כבר אז ומסיבות פחות ביטחוניות מהיום) מאובטח ע"י שומר שלא אפשר לנו לארח בלילה חברים. גם לאחר שנישאתי השומר לא אפשר לבעלי לעלות אלי לסופ"ש אלא באישור ההנהלה. ☺.

בתוך שנת הלימודים השנייה שלנו פרצה מלחמת יום הכיפורים, ביה"ס נקרא למאמץ המלחמתי וכל הסטודנטיות פוזרו בבתי חולים צבאיים, מקומות

מירה גל

אבן גבירול 33 הרצליה 46482

טל: 052-8617801

e-mail: mira-gal@012.net.il

שיקומיים ובתי הבראה לחיילים. אני נשלחתי אז למחלקה פסיכיאטרית סגורה לגברים בבי"ח מזרע שבצפון. היתה לי שם פגישה קשה ומפתיעה עם חבר ילדות, קצין בחיל האוויר. הוא היה במצב פסיכוטי קשה כתגובה להלם קרב. חוויה קשה שלוותה אותי לאורך זמן. עם התייצבות המצב בארץ, חזרנו לשגרת לימודים.

מלבד השיעורים העיוניים הדקדקניים, אותם לימדו אותנו רופאים מומחים, למדנו שפע מלאכות יד כמו- נגרות, אריגה, קרטונאז', נצרים רקמה ותפירה. אהבתי את החלק הזה והיחסים עם מורי המלאכות היו פחות פורמאליים ויותר קרובים מאשר עם הרופאים. כמו היום לימודינו כללו תקופות הכשרה מעשית ברחבי הארץ בתחומי המקצוע השונים. במהלך התאהבתי בתחום הפסיכיאטרי. בתקופת הכשרתי בגהה, המדריכה האישיית שלי היתה דליה מררי (לימים דר'), ומרכזת ההדרכה היתה דליה זקש (לימים פרופ'). הן הרשימו אותי מאד ברגישותן למטופלים ובקיאותן העמוקה בנפש האדם. רציתי להיות כמותן. בהמשך דליה זקש המשיכה להפרות אותי כמדריכה בהכנת התיזה למאסטר ותמיכתה בבדידותי בניו יורק בלימודי שם זכורה לטובה עד היום.

בסיום הלימודים כולנו שובצנו ל"שנת חובה"- בשפה של היום היה זה סוג של שרות אזרחי לאומי בגינו נשלחנו למקומות שונים שם נזקקו למרפאות בעיסוק להקמת יחידות חדשות או כתגבור לקיימות.

כחיפאית, ונשואה, הוצבתי במרפאת לין בחיפה- מרפאה פסיקאלית מפותחת שבחדר סמוך לה היה הריפוי בעיסוק הפסיכיאטרי. "מלאתי את חובתי" במקום אך נמשכתי לתחום הנפשי. בכל הזדמנות התעניינתי וחקרתי מה מתרחש אצל השכנים.

עם סיום "שנת החובה", ילדתי את ביתי הבכורה, בעלי סיים את לימודיו בטכניון ומשפחתנו עקרה להוד השרון. שם השתלבתי כמרפאה בעיסוק צעירה במרכז לבריאות הנפש "שלוותה". והתחלתי להתפתח מקצועית. עברו שנות עבודה במהלכן נולדו לנו עוד שני בנים, השלמתי את התואר הראשון והתחלתי את השני. היתה זו תכנית מיוחדת שהחוג לריפוי בעיסוק ב - NYU כמחווה ציוני, אפשר ל 20 מרפאות בעיסוק מהארץ ללמוד לתואר מתקדם.

לאחר 10 שנים בשלוותה, עברה משפחתנו לקיבוץ כברי. עברתי הסבה בתוך המקצוע. השתלבתי במרפאה של קיבוץ הגליל המערבי, ביחידה לטיפול בילד ובמשפחה, כמרפאה בעיסוק התפתחותית. בקיבוץ עצמו התמקדתי בשיקום

מירה גל

אבן גבירול 33 הרצליה 46482

טל: 052-8617801

e-mail: mira-gal@012.net.il

קשישים לאחר פגיעות ראש והתאמת עמדות עבודה למצבם. את התיזה למאסטר עשיתי על משמעות העבודה עבור קשישים בקיבוץ. שוב נוכחתי עד כמה המקצוע שלנו מגוון וחופן בחובו אפשרויות רבות למימוש עצמי בתחומי התמחות שונים.

5 שנים עברו בקיבוץ שעבר שינויים חברתיים וכלכליים שפחות התאימו לנו. החלטנו לחזור לעיר והפעם להרצליה. היו לי כבר הרבה אפשרויות עבודה במקצוע אבל ה"אהבה הראשונה" קראה לי מחדש ושבתי ל"שלוותה". שוב שקעתי בפסיכיאטריה שכה שבתה את ליבי. התמחיתי בהנחיית קבוצות וטיפולים קבוצתיים תחום אותו אני אוהבת ומלמדת עד היום באוניברסיטה.

העבודה בשלוותה היתה עבורי חוויה יום יומית, מרתקת ושואבת. התפתחתי ועליתי בסולם הדרגות עד שהגעתי לניהול השרות של הריפוי בעיסוק כחלק מההנהלה המורחבת של בית החולים. העבודה של עיצוב שרות מקצועי ובניית צוות לתפארת שאבה אותי באופן מלא והפכה חלק מהזהות האישית שלי. הייתי גאה מאד בצוות שלנו ובמקום העבודה המיוחד הזה ממנו פרשתי לפני מספר שנים.

1. היום אני מלמדת מעט, יחסים בין אישיים בקבוצה באמצעות הנחיית קבוצות דינאמיקה, בחוג לריפוי בעיסוק בת"א. בנוסף מתנדבת הרבה מאד במרכז הגאה לטובת הקהילה הלהט"בית. בין השאר אני חלק מתיאטרון גלג"ל- (גאווה ללא גיל) תיאטרון קהילתי רב דורי של הקהילה הגאה בתל אביב. אני גם "סבתא מספרת" – מתנדבת לשעת סיפור בגן של הנכד שלנו.

אני מרגישה שמצאתי לי פתרונות מספקים למלא את המקום שעבודה תפסה בחיי. המשמעות של מימוש עצמי ותרומה לאחרים היתה מאד מרכזית עבורי במקצוע ובעבודתי בבית החולים. היום אני מקבלת סיפוקים כאלו באמצעות ההתנדבויות אותן אני שמחה לעשות